

Srbija u NATO okruženju

Nedavnim ulaskom Hrvatske i Albanije u NATO alijansu Srbija se našla u skoro potpunom NATO okruženju isto kao što je i Kraljevina Jugoslavija bila u sličnom okruženju Sila Osovine u proleće 1941. g. Valjda još samo zombiji veruju da će NATO ostaviti Srbiju da se čvari van natoovskih kandži kao poslednja balkanska nesvrstana oaza (drugim rečima, zna se zašto je Bajden dolazio u Beograd a i u Dečane). Ipak, na žalost, prateći rezultate izbora u zemaljskoj Srbiji u protekle dve decenije možemo konstatovati da je amorfnu masu glasačkih zombija i poreskih obveznika u Srbiji još uvek dovoljno velika da prespava još jedno svoje sopstveno prevođenje žednih preko vode.

U svakom slučaju, Ostaci Srbije i njeno ministarstvo američkih inostranih poslova se trenutno suočavaju sa tri krucijalna spoljnopolitička problema koji mogu (ili bi morali da u jednoj normalnoj nacionalnoj sredini) prouzrokovati revolucionarna gibanja ukoliko se ne reše na adekvatan (čitaj, nekaubojski) način:

- Formalno na papiru (čitaj, na TV Dnevniku i Vestima u sekciji „vremenska prognoza“) oralno sačuvati KosMet ali ga u stvari priznati i tako ispuniti najbitniji domaći zadatak zadat od strane sponzorskih gazda nakon paljenja zgrade Narodne Skupštine u Beogradu 5. oktobra 2000. g. (valjda po ugledu na nacističku demokratiju u Nemačkoj februara 1933. g. kada je u Berlinu zapaljen Reichstag). U ovom slučaju osnovni medijski zadatak domaćih sienenovaca se sastoji u pronalaženju formule kako ubediti srpske patriotske mase da su kralj Aleksandar Obrenović i njegova supruga Draga Mašin radili za dobro srpskog naroda dobrovoljno se odričući srpske Bosne & Hercegovine i KosMeta zarad Euro-bečkih valcera u Beogradskom Pašaluku. U tom kontekstu ćemo verovatno još dugo slati izuzetno oštre protesne diplomatske note povodom daljeg terora nad kosmetskim Srbima od kojih se kaubojima „tresu“ hlače.
- Ući u NATO pakt kao punopravno-ravnopravan član i tako u potpunosti realizovati politiku Pentagona (kreiranu od strane Zbignjeva Bžežinskog još 1978. g.) potpunog stavljanja Euro-azijskog mosta (Balkan + Azija Mala) pod kontrolu Velikog Brata. Karika koja ovde nedostaje je upravo DOSmanlijska Srbija (Sloboumna je već bombardovana i zamenjena „naprednim prozapadno-demokratskim“ strukturama). Koliko ovde ima sati videli smo 2003. g. kada je Zoran Đinđić dobio par metaka u leđa (čitaj, streljan na beogradskom asfaltu) i to samo nakratko nakon svog poslednjeg intervjua u kome je naglasio da demokratija i Euro-atlantske integracije ne podrazumevaju i odricanje od dela svoje sopstvene dedovine (tj. KosMeta). U slučaju potpisivanja pristupa NATO osovini naši domaći Euro-atlantski propagatori imaju osnovni domaći zadatak da preko dobro uhodanih Bombardera 92 ubede javnost da je slanje srpskih sinova na raznorazne belosvetske frontove kojima se steže obruč oko pravoslavne Majke Rusije ispunjavanje zaveta Kneza Lazara a juriš na Moskvu realizacija svetosavskog nadahnuća i kosovske nebeske Srbije.

- Postati član Sovjetskog Saveza Evropskih Republika jer se pokazalo da je nostalgija prosečnog srbijanskog birača (naročito manjina) prema još jednoj Jugoslaviji neizlečiva bolest. Obećanja ludom radovanja se vrte i u ovom slučaju oko istih klišeja kao i za vreme prethodnog Titonika: povoljni krediti iz briselskih strukturalnih fondova. U slučaju ulaska u SSER bazični problem sa kojim se suočava demonokratska agitprop kamarila u Ostacima Srbije se svodi na ubeđivanju raje da je prosperitet liberalnog kapitalizma neuništiv i da je trenutni raspad čitavog kapitalističkog sistema sa uvođenjem dirigovane i protekcionističke privrede (a la SSSR) samo trenutna kijavica koja prolazi sa prvim zracima prolećnog sunca (trenutno smo na početku leta). Dodatni (ne ekonomski) argumenti (ukoliko ovi prvi propadnu) se vrte oko učvršćivanja demokratije u Euro-klubu. Da se i ovde igra na dobro oprobano balkansku kartu tipa „drži vodu dok majstori odu“ govori upravo i sama suština demokratije (koju je Aristotel prosto „obožavao“) a to je princip terora većine. Da se samo potsetimo da za ulazak u osnovnu demokratsku instituciju Evropske Unije – Euro-Parlament (koji po osnovnim načelima liberalne demokratije izglasava zakone koji svi ostali moraju da poštuju) važi proporcionalni (u nacionalnom smislu) izborni sistem: broj nacionalnih delegata zavisi od broja građana/birača u svakoj članici Unije. U prevodu na srpski jezik, Nemačka, Francuska i Velika Britanija imaju najveći broj stolica u Parlamentu a sitna boranija tipa Baltik-Balkan služi kao fasada koja može da iznese svoje mišljenje ali ne može bitno da utiče na izglasavanje zakona. Uzgred, u Evropskoj Vladi (Komisija sa komesarima – Molotov je bio komesar za spoljne poslove kod Staljina) više ne važi pravo nacionalnog veta u odlučivanju o najbitnijim pitanjima i problemima (koje se primenjivalo do prešaltovanja Evropske Ekonomske Unije na Evropsku Uniju 1993. g.) tako da sitna boranija ima da čuti i sluša.

Na prvi pogled izgleda da su sva tri problema povezana, odnosno da se moraju rešavati u „paketu“. Drugim rečima, nameće se neopravdan teoretski zaključak da bez priznavanja narko-Tačikistana od strane Beograda nema ni ulaska Ostataka Srbije u NATO, a bez ulaska u NATO nema ni ulaska u EU. Ovakvu shemu je pre par meseci zagovarao i Zagreb pravdajući ulazak Hrvatske u NATO uslovom za ulazak iste i u EU. Na medijskom planu, drugim rečima, se protura nebuloza da sa finansijsko-investicione tačke gledišta bez ulaska u NATO Srbija neće privući strane investitore jer je eto baš NATO najsigurniji i jedini garant vlasnicima međunarodnog kapitala da ulažu svoj novac u državu u kojoj ne postoji veći rizik da se taj novac izgubi usled vojno-političke nestabilnosti. Međutim, da politička stabilnost nema nikakve veze sa NATO paktom govori jedna Švajcarska u koju svi ulažu novac (tj. imaju bankovne račune) a Švajcarska nije ni NATO ni EU član (o Rusiji nekom drugom prilikom). Ipak, po pitanju ulaska u NATO (kao i EU) Srbija je u znatno drugačijem položaju u odnosu na sve druge države bivše Istočne Evrope iz doba Hladnog rata: Srbija mora da se odrekne 15% svoje državne teritorije i ulaskom u NATO *de facto* da prizna da je bombardovanje Srbije (i Crne Gore) od strane NATO-a 1999. g. bilo legitimno.

Realno gledano, nameće se i suštinsko pitanje da li je ulazak u NATO i stvarno neophodan i za ulazak u EU i obrnuto? Kada je formiran NATO 1949. g. (Varšvski Pakt je formiran 1955. g. kao odgovor na NATO egzistenciju), bilo je potpuno jasno definisano strateško opredeljenje tadašnjih članica za formiranje vojnog saveza koji će biti protivteža SSSR-u. Međutim, postavlja se pitanje koliko su danas strateški interesi SAD i EU podudarni kada više nema ni SSSR-a a ni Varšavskog Pakta? Naravno rezervna varijanta su Al Kaida i Osama Bin Laden+Talibani. Na kraju, nisu sve države članice EU istovremeno i članice NATO - Austrija, Kipar, Finska, Irska, Malta i Švedska, članice su EU, ali ne i NATO. Srećom, ovih dana se pojavio i novi svetski vojno-politički blok oko Moskve kao pandan NATO-u. Srbijo – pamet u glavu!

Vladislav B. Sotirović

